

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžp/1/2013
Identifikačné číslo spisu:	6012200362
Dátum vydania rozhodnutia:	18.07.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:6012200362.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a z členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobcu Okresného prokurátora v Brezne, so sídlom Boženy Němcovej 3, Brezno, proti žalovanému Mestu Brezno, Stavebný úrad, so sídlom námestie M. R. Štefánika 1, Brezno, zastúpenému advokátskou kanceláriou Urbáni & Partners, s. r. o., so sídlom Skuteckého 17, Banská Bystrica, za účasti 1/ FV Brezno 1, s. r. o., so sídlom Lazovná 53, Banská Bystrica, 2/ FV Brezno 2, s. r. o., so sídlom Lazovná 53, Banská Bystrica, 3/ FV Brezno 3, s. r. o., so sídlom Lazovná 53, Banská Bystrica, 4/ FV Brezno 4, s. r. o., so sídlom Lazovná 53, Banská Bystrica, 5/ FV Brezno 5, s. r. o., so sídlom Lazovná 53, Banská Bystrica, všetkých zastúpených JUDr. Rudolfom Adamčíkom, advokátom so sídlom Lipová 2/A, P. O. Box 67, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. 21/2011, č. 22/2011, č. 23/2011, č. 24/2011, č. 25/2011, všetky z 20. mája 2011, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 23S/38/2012-109 z 10. októbra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 23Sk/38/2012 z 10. októbra 2012 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa tento domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí žalovaného správneho orgánu č. 21/2011, 22/2011, 23/2011, 24/2011 a 25/2011, všetky z 20. mája 2011. Predmetnými rozhodnutiami správny orgán, ako príslušný stavebný úrad, podľa § 117 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „stavebný zákon“), povolil užívanie stavby, Brezno - Fotovoltaická elektráreň 0,99 MW Rohozná 1-5, na pozemkoch parc. č. katastra nehnuteľností XXXX/X, XXXX/X, XXXX/XX, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/XX, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/XX a XXXX/X, podľa geometrického plánu č. XX/XXXX, v katastrálnom území Q., pričom všetky rozhodnutia nadobudli právoplatnosť dňa 23. mája 2001.

Proti všetkým rozhodnutiam žalovaného podal okresný prokurátor v Brezne protest prokurátora z 30. novembra 2011. V proteste vytýkal správne orgán porušenie ustanovení § 3 ods. 1, § 3 ods. 5, § 32 ods. 1, § 47 ods. 1, § 47 ods. 6 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej aj „správny poriadok“), § 80 ods. 1, § 81 ods. 1 stavebného zákona a § 17 ods. 1 písm. b/ až f/ vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 453/2000 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia stavebného zákona (ďalej aj „vyhláška č. 453/2000 Z. z.“). Podľa prokurátora návrh na vydanie kolaudačných rozhodnutí neobsahoval všetky náležitosti v zmysle § 17 ods. 1 písm. b/ až f/ vyhlášky č. 453/2000 Z. z.; začatie kolaudačného rozhodnutia nebolo oznámené dotknutým orgánom Stredoslovenská energetika, a. s. (ďalej aj „SSE, a. s.“), Obvodnému úradu životného prostredia, SOPaK a SPP, a. s., a u tých orgánov, ktorým malo byť oznámenie doručované, nie je možné zistiť, či je naozaj bolo doručené. Ďalej prokurátor poukázal na to že stavebný úrad rozhodol v ten istý deň, ako sa konalo ústne pojednávanie, pričom v čase rozhodovania nedisponoval stanoviskami dotknutých orgánov. Poukázal aj na to, že žalovaný vo výrokoch rozhodnutia nesprávne uviedol ustanovenie zákona, podľa ktorého rozhodoval a zároveň uviedol nesprávne parcely, na ktorých stavby boli postavené. Napokon vytýkal nesprávne vykonanie opravy chyby v zmysle § 47 ods. 6 správneho poriadku vo výrokoch v rozhodnutí. O protestoch prokurátora rozhodol krajský stavebný úrad v Banskej Bystrici dňa 14. februára 2012 tak, že protestom nevyhovel.

Krajský súd preskúmal rozhodnutie správneho orgánu v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe a dospel k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), pretože dospel k záveru, že po preskúmaní veci neboli zistené také vady postupu konania, ktoré by mohli mať za následok zrušenie napadnutých rozhodnutí.

Podľa názoru krajského súdu aj, keď ustanovenie § 142 ods. 1 písm. a/ a písm. c/ stavebného zákona počítá s tým, že by obvodný úrad životného prostredia, ako orgán chrániaci záujmy uvedené v § 126 ods. 1 stavebného zákona, mohol byť dotknutým orgánom a dotknutým orgánom by taktiež mohla byť aj SSE, a. s. a SPP, a. s. ako vlastníci, prípadne správcovia sietí, zo žiadneho ustanovenia osobitného predpisu (zákon č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 543/2002 Z. z.“ alebo „zákon o ochrane prírody“), zákona č. 656/2004 Z. z. o energetike a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do účinného do 31. augusta 2012 (ďalej len „zákon č. 656/2004 Z. z.“ alebo „zákon o energetike“), nevyplýva pre tieto subjekty možnosť podávania záväzných stanovísk v zmysle § 140b ods. 1 stavebného zákona v kolaudačnom konaní pre predmetné stavby. V uvedených osobitných predpisoch taktiež nie je upravené ani postavenie týchto subjektov, ako dotknutých orgánov, pre kolaudačné konanie daných stavieb, v § 8 ods. 1 písm. c/ zákona o ochrane prírody je vymedzený orgán ochrany prírody za dotknutý orgán, iba pre konanie o vydanie stavebného povolenia na stavbu, alebo na zmenu stavby. V ustanovení § 5 zákona o energetike sa uvádza, tým, že povolenie podnikat' v energetike sa nevyžaduje na výrobu elektriny do jedného megawatu, v § 11 zákona o energetike sa taktiež uvádza, že osvedčenie na výstavbu sa nevyžaduje na výrobu elektrickej energie do jedného megawatu, keď sa využíva slnečná energia. Podľa názoru krajského súdu stanovisko, vyjadrenie, súhlas alebo iný úkon dotknutého orgánu, by mohlo byť považované za záväzné stanovisko pre účely tejto časti stavebného konania len vtedy, ak by bolo ako záväzné stanovisko upravené v osobitnom predpise, ktorým sú v tomto prípade vyššie uvedené zákony. Navyše krajský súd uviedol, že dotknuté orgány na ktoré poukazoval žalobca, svoje písomné vyjadrenia zaslali stavebnému úradu v konaní o vydanie stavebného povolenia a stavebný úrad ich požiadavky - vyjadrenia v celom rozsahu zapracoval do stavebného povolenia, pričom ani z obsahu týchto vyjadrení zapracovaných do stavebného povolenia nevyplývala požiadavka týchto orgánov zúčastniť sa kolaudačného rozhodnutia, alebo podávať pre kolaudačné konanie nejaké stanovisko. Taktiež ani po vydaní kolaudačného rozhodnutia, tieto orgány nevzniesli proti jeho vydaniu žiadne námietky. Naopak, Stredoslovenská energetika, a. s., po kontrole nastavenia ochrán, kontrole prenosu dát, po kontrole pripojenia vydala povolenie pripojiť zariadenie na sústavu SSE - distribúcia.

U dotknutých orgánov, ktoré boli k kolaudačnému konaniu prizvané a ktorých postavenie ako dotknutého orgánu s možnosťou podávať záväzné stanoviská priamo vyplýva z ustanovení právnych

predpisov krajský súd zistil, že z obsahu spisu vyplýva, že dotknutým orgánom - Okresné riaditeľstvo hasičského záchranného zboru, Regionálny úrad verejného zdravotníctva a Inšpektorátu práce, bolo zaslané oznámenie kolaudačných konaní a nariadenie ústnych pojednávaní v deň 20. mája 2011. Vzhľadom na to, že s poukazom na ustanovenie § 80 ods. 2 stavebného zákona (koncentračná zásada), ako aj na to, že v podstate išlo o súhlasné stanoviská uvedených dotknutých orgánov súd považoval za nedôvodnú námietku žalobcu, o neexistencii stanovísk týchto dotknutých orgánov v čase rozhodovania. Podľa názoru krajského súdu, výrok kolaudačných rozhodnutí bolo možné v danom prípade opraviť v súlade s ustanovením § 47 ods. 6 správneho poriadku a v kontexte so skutkovými skutočnosťami súd považoval opravu takýchto chýb tak, ako to vykonal správny orgán (listami zo dňa 30. septembra 2011), ktoré boli následne doručené účastníkom, za opravu vykonanú v súlade so zákonom. Za opravu vyplývajúcu z kontextu konania a žiadosti považoval súd aj opravu kolaudačných rozhodnutí listami, na základe ktorých bola vykonaná oprava názvu stavby.

Ohľadne námietky neprehľadnosti parcelných číslach pozemkov na, ktorých sú stavby postavené, krajský súd zistil porovnaním parcelných čísiel uvedených stavebných povoleniach, ako aj parcelných čísiel pozemkov podľa listov vlastníctva predložených zástupcom ďalších účastníkov, že pozemky kolaudačnom rozhodnutí boli opravované v súlade so stavebným povolením, ako aj v súlade s vlastníctvom pozemkov. Uvedené pozemky preto po vykonanej oprave korešpondujú so stavebným povolením, ktoré je právoplatné, pričom sú v súlade aj so stavom vlastníctva a oprávneného užívania jednotlivými stavebníkmi.

Na námietku žalobcu, v súvislosti so zmenou konštrukcií stavieb súd neprihliadol, pretože táto bola uplatnená po zákonnej dvojmesačnej lehote. Taktiež neprihliadol ani na námietku s poukazom na vykonané dokazovanie v trestnom konaní orgánmi policajného zboru, pretože toto konanie nebolo ešte ukončené.

Krajský súd sa však nestotožnil ani s námietkou zástupcu ďalších účastníkov o nesplnenie zákonom stanovených podmienok na podanie žaloby v súlade s ustanovením § 35 ods. 1 písm. b/ OSP. V tejto súvislosti poukázal na stanovisko správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. Snj 124/00, podľa ktorého žalobný návrh treba podať proti rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni správneho konania, ktorým sa zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických a právnických osôb. Rozhodnutie o proteste prokurátora, ktorým správny orgán protestu nevyhovelo, nie je samo o sebe rozhodnutím vo veci samej, pretože ak správny orgán protestu nevyhovelo, pôvodné právoplatné rozhodnutie, a teda aj práva a povinnosti ním založené, zostávajú nedotknuté.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorý v konaní úspech nemal a ani si trovy neuplatňoval, právo na ich náhradu nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca - okresný prokurátor v zákonnej lehote odvolanie namietajúc, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa jeho názoru súd žalobné dôvody nesprávne interpretoval, pretože za ne považoval len nekonanie so všetkými dotknutými orgánmi, nesprávne opravenie zrejmych chýb a nesprávností správnych rozhodnutí a neprehľadnosti v uvádzaní parcelných čísiel pozemkov, na ktorých sú elektrárne postavené, a pochybnosti či stavby stoja na pozemkoch vo vlastníctve stavebníkov.

Nekonanie so všetkými dotknutými orgánmi je podľa žalobcu len zľahčujúcim, procesne vyjadreným, pochybením stavebného úradu. Žalobca nesprávnosť v postupe a rozhodovaní stavebného úradu formuloval najmä ako pochybenie spočívajúce na nesprávnej interpretácii a následnej aplikácii ustanovenia § 81 ods. 1, v nadväznosti na § 126 ods. 1 stavebného zákona. Hlavnou úlohou stavebného úradu bolo totiž skúmať, či sa stavba uskutočnila podľa dokumentácie schválenej stavebným úradom v stavebnom konaní, či sa dodržali podmienky určené v stavebnom povolení a či skutočné realizovanie stavby alebo jej užívanie, nebude ohrozovať verejný záujem z hľadiska životného prostredia. Opomenutím dotknutých orgánov vystupujúcich v predchádzajúcich štádiách stavebného konania, si stavebný úrad svoju základnú povinnosť v kolaudačnom konaní nesplnil a nezohľadnil tým požiadavku ochrany verejných záujmov na základe odbornosti, ktorú stavebný zákon podporuje vo viacerých

ustanoveniach. Stavebný úrad si nemôže urobiť úsudok o splnení podmienok ustanovených inými odbornými orgánmi verejnej správy v rámci samostatnej pôsobnosti. Požiadavka zákona čo najúplnejšie, napresnejšie zistiť skutočný stav vecí, je procesným vyjadrením zásady materiálnej pravdy. Stavebný úrad bol s použitím správnych výkladových pravidiel pri kolaudačnom rozhodnutí, povinný skúmať najmä z vyjadrení dotknutých orgánov, a to hlavne tých ktoré si dodržanie konkrétnych podmienok vymienili v stavebnom povolení, či tieto podmienky boli skutočne dodržané. Vyjadrenia dotknutých orgánov je potrebné vnímať ako podklady pre vydanie kolaudačného rozhodnutia, ktoré si bol správny orgán (stavebný úrad) povinný zabezpečiť. Uvedeným spôsobom mal stavebný úrad postupovať bez ohľadu na to, že ustanovenia osobitných predpisov to výslovne neustanovujú, avšak spolupôsobenie v kolaudačnom konaní ani nevylučujú. Ak by bola prijateľná argumentácia súdu, mohli by nastať prípady, že by stavebný úrad skolaudoval stavby bez akýchkoľvek vyjadrení, napríklad na základe nečinnosti dotknutých orgánov, čo nie je nezvyčajný jav. Uvedené organizácie mali byť v kolaudačnom konaní stavebným úradom oslovené so žiadosťou o stanovisko, pretože sa považujú podľa § 140 a ods. 1 písm. c/ stavebného zákona za dotknuté orgány. Keďže sa tak nestalo, ich úlohou nebolo posudzovať vplyvy stavieb na záujmy chránené stavebným zákonom, preto pri vyjadrení sledovali výhradne technické okolnosti pripojenia. Uvedeným právnickým osobám zákon priznáva postavenie dotknutých orgánov, avšak ich poslaním, ako obchodných spoločností je hlavne vytváranie zisku. Ich štruktúru, spôsob konania a presadzovanie záujmov, teda nemožno stotožňovať s postupmi vlastným orgánov verejnej správy, preto je potrebné vnímať ich postavenie s poukázaním na fakt, že im nebolo stavebným úradom oznámené začatie kolaudačného konania. Na zreteľ je napokon nutné vziať i to, že ich úlohou nebolo a nie je dohliadať na zákonnosť stavebného konania. Je potrebné poukázať aj na to, že vyjadrenia týchto dotknutých orgánov v stavebnom konaní neobsahovali zmienku o tom, že nahrádzajú vyjadrenia v následnom v kolaudačnom konaní.

K postupu stavebného úradu, vo vzťahu k dotknutým orgánom, ktoré boli ku kolaudačnému konaniu prizvané žalobca poukázal na to, že procesná zásada koncentrácie stavebného konania nemôže byť vykladaná tak formálne, aby popierala samotný účel stavebného alebo kolaudačného konania. Na jednej strane stojí potreba koncentrácie konania, zameraná predovšetkým na zamedzenie prieťahov v stavebnom konaní, na druhej strane je však oveľa dôležitejšia úloha, ktorou nepochybne je rozhodnutie o kolaudácii stavby, zohľadňujúce dokumentáciu overenú stavebným úradom v stavebnom konaní, splnenie všetkých podmienok určených v stavebnom povolení a taktiež záver, že skutočné zrealizovanie stavby, alebo jej užívanie, nebude ohrozovať verejný záujem z hľadiska životného prostredia. Z toho je možné sa domnievať, že práve načasovanie kolaudácie stavieb mohlo byť dôvodom vydania kolaudačných rozhodnutí bez vyjadrenia stanovísk príslušných orgánov. S použitím výkladových pravidiel možno dospieť k záveru, že postup podľa § 80 ods. 2 stavebného zákona môže stavebný úrad v kolaudačnom rozhodnutí uplatniť bez ďalšieho len vtedy, ak so zreteľom na všetky okolnosti prípadu nemožno uvažovať o predchádzajúcej potrebe zabezpečenia ďalších odborných, alebo iných stanovísk, či vyjadrení orgánov do pôsobnosti ktorých, určitá odborná otázka vecne patrí.

Ďalej žalobca namietal, že súd neprihliadol na zmenu konštrukcií stavby, čo odôvodnil tým, že nebola uplatnená v zákonnej dvojmesačnej lehote. S týmto záverom súdu nesúhlasí, pretože námietka nesprávnej aplikácie § 81 ods. 1 stavebného zákona podľa, ktorého stavebný úrad z úradnej povinnosti skúma, či sa stavba uskutočnila podľa dokumentácie schválenej stavebným úradom v stavebnom konaní, bola obsahom podanej žaloby na strane 7 a 8. Takisto zotrval na názore uvedenom v žalobe, že povaha rozsahu opráv kolaudačných rozhodnutí vykonaných podľa § 47 ods. 6 správneho poriadku, ich robili nezákonnými. Kolaudačné rozhodnutia obsahujú aj ďalšie nesprávne údaje, napríklad vo výroku odkazujú na geometrický plán č. XX/XXXX, ktorý mal byť neoddeliteľnou súčasťou, pričom však ňou neboli, čím nebola zabezpečená technická jednota rozhodnutia, ktorá mala za následok, že rozhodnutia nespôsobili zamýšľané právne účinky pre neurčitost' a nezrozumiteľnosť. Takisto naďalej trvá neprehľadnosť v uvádzaní parcelných čísiel pozemkov, na ktorých sú elektrárne postavené, a to aj napriek úkonom súdu, odporcu a zúčastnených osôb v súdnom konaní. Ukladaním dodatočných vysvetlení a zadokumentovaní spisov žalovaným a zúčastnenými účastníkmi stavebného konania, súd v podstate pokračoval v stavebnom konaní. Pochybnosť, či stavby stoja na pozemkoch vo vlastníctve stavebníkov, nebola nijako vyvrátená ani postupom súdu, keďže sám uvádza, že súhlas vlastníka parcely

č. XXXX/X sa v spisoch nenachádza.

Podľa žalobcu krajský súd neprihliadol na natoľko závažnú skutočnosť, ako je správa prezídia policajného zboru o obvinení konkrétnej osoby z obzvlášť závažného zločinu spáchaného priamej súvislosti s kolaudáciou predmetných stavieb a tiež neprihliadal na výpovede svedkov svedčiace o tom, že miestne zisťovanie ohľadom predmetných kolaudačných konaní bolo pravdepodobne zmarené.

Arbitrárnosť napadnutého rozsudku podľa žalobcu spôsobuje to, že prvostupňový súd sa nezaoberal všetkými riadne uplatnenými žalobnými dôvodmi, čím porušil právo na spravodlivý proces.

Vzhľadom na uvedené, žalobca navrhol rozhodnutie krajského súdu v zrušiť a vec vrátiť na nové konanie.

K odvolaniu žalobcu sa podaním zo dňa 06. augusta 2012 vyjadril žalovaný. Vo vyjadrení okrem toho, že sa pridržiaval svojich doterajších prednesov, ďalej uviedol, že v zmysle § 140 b ods. 1 stavebného zákona, záväzné stanovisko je na účely konaní podľa tohto zákona stanovisko, vyjadrenie, súhlas alebo iný správny úkon dotknutého orgánu, uplatňujúc jeho záujmy chránené osobitnými predpismi, ktorý je ako záväzné stanovisko upravený v osobitnom predpise. Táto situácia je presne aplikovateľná aj na tvrdenie žalobcu, ktorý zámerne neuvádza ustanovenia týchto osobitných predpisov, na základe, ktorých by takéto postavenie spomenutým právnickým osobám pri kolaudácii stavieb patrilo. Opačnou situáciou je postavenie dotknutých orgánov s ktorými žalovaný v konaní jednal. Ich postavenie je dané práve osobitnou úpravou. Tieto orgány preto boli dotknutými orgánmi tak, ako to vyplýva zo stavebného zákona a osobitných predpisov. V opačnom prípade by bolo možné extenzívnym výkladom rozširovať v rozpore so znením § 140a a § 140b stavebného zákona, výpočet dotknutých orgánov a ich stanovísk, čo by malo za následok nezákonný postup správneho orgánu. Žalobcom spomenuté subjekty nemali postavenie dotknutého orgánu.

V odvolaní sa podľa názoru žalovaného uvádzali aj nové dôvody vo vzťahu k už riešeným otázkam okruhu dotknutých orgánov, čím sa žalobca snažil nahradiť nedostatok žalobných dôvodov, resp. skutočnosť, že s nimi konajúci súd sa už vysporiadal.

Takisto podľa žalovaného neobstoí tvrdenie žalobcu v odvolaní o tom, že súčasťou rozhodnutia mal byť geometrický plán. Takáto povinnosť pre žalovaného nevyplyva zo žiadneho ustanovenia, a preto ju neuvádza ani žalobca, naviac by znamenala, že by sa týkala každého kolaudačného rozhodnutia, kde dochádza k porealizačnému k zameraniu stavby.

Poukázal na to, že predmetom preskúmania nie je územné konanie o umiestnení stavby alebo stavebné konanie, preto námietka uvádzaná až v odvolaní žalobcu, (súhlas vlastníka pozemku a pod.) je podmienkou, ktorá sa skúma v iných konaniach v dôsledku čoho, je táto námietka nedôvodná.

Žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici potvrdil.

Účastníci konania odvolací návrh nepodali.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu prechádzalo v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia verejného rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1, 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Podľa § 142 ods. 1 veta za bodkočiarkou Ústavy Slovenskej republiky súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení, alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon nestanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Žalobu v správnom súdnictve môže podať aj prokurátor, ak využije svoje návrhové oprávnenie podľa § 35 ods. 1 písm. b/ OSP. Oprávnenie prokurátora podať žalobu v správnom súdnictve vyplýva aj z ustanovenia § 27 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), v zmysle ktorého pri plnení úloh vyplývajúcich zo zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre je prokurátor oprávnený podať žalobu proti rozhodnutiu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov, ak sa protestu, podanému proti tomuto rozhodnutiu, nevyhovelo.

Zákonnou podmienkou podania žaloby prokurátorom teda je, že nebolo vyhovené jeho protestu (§ 35 ods. 1 písm. b/, § 250b ods. 5 OSP). Ak žalobu podáva prokurátor, náležitosťou žaloby je aj tvrdenie, že práva nadobudnuté v dobrej viere, ak súvisia s napadnutým rozhodnutím správneho orgánu, sú čo najmenej dotknuté (§ 249 ods. 3 OSP).

Žaloba prokurátora podľa § 35 ods. 1 písm. b/ OSP predstavuje v správnom súdnictve osobitný prostriedok preskúmavania zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov, najmä z hľadiska toho, ak sám účastník sa necíti byť ukrátený na svojich právach a takúto žalobu nepodal.

Ak prokurátor podáva podľa § 35 ods. 1 písm. b/ OSP žalobu na začatie konania na preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu v právnej veci, v ktorej sa nevyhovelo protestu prokurátora, takýto návrh treba podať proti rozhodnutiu správneho orgánu v poslednom stupni správneho konania, ktoré zakladalo, menilo alebo zrušovalo oprávnenia a povinnosti fyzických a právnických osôb (Stanovisko správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. Snj 124/00-66/2005 ZSP). V danej veci týmito rozhodnutím boli vyššie označené rozhodnutia žalovaného.

Podľa § 245 ods. 2 OSP pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie) preskúmava súd, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP). Podľa ustanovení tejto Hlavy postupuje súd aj v prípade ak žalobu podá prokurátor proti rozhodnutiu, ktorým nebolo vyhovené protestu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) po oboznámení sa s obsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odvolaní napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s tým najvyšším súdom stotožňuje v celom rozsahu, považujúc správne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedených v odvolaní dopĺňa nasledovné:

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný

stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a s inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotno-právnymi, ako aj procesno-právnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Správny súd pri preskúmaní zákonosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Účelom konania v správnom súdnictve je poskytnutie súdnej ochrany pred tvrdeným nezákonným rozhodnutím. Ak také rozhodnutie na základe zistení krajského súdu bolo vydané v konaní, ktoré netrpí vadou, spôsobilou ovplyvniť jeho zákonnosť a krajský súd svoje zistenie presvedčivo a s poukazom na procesné ustanovenia náležite odôvodní, niet dôvodu, aby sa odvolací súd zaoberal námietkami, ktoré sú len vysvetleniami doterajších postojov žalobcu.

Najvyšší súd sa stotožnil s názorom prvostupňového súdu, že zo znenia § 140a a § 140b stavebného zákona, ktorý definuje postavenie dotknutých orgánov v stavebnom konaní, nie je možné vyvodiť možnosť podávania záväzných stanovísk v zmysle § 140b ods. 1 stavebného zákona pokiaľ v žiadnom ustanovení konkrétneho osobitného predpisu nie je výslovne upravené postavenie týchto subjektov, ako dotknutých orgánov pre kolaudačné rozhodnutie daných stavieb.

Osobitne treba poukázať aj na ustanovenie § 11 zákona o energetike, ktoré uvádza, že osvedčenie na výstavbu sa nevyžaduje na výrobu elektrickej energie do jedného megawatu, keď sa využíva slnečná energia. Nakoľko v danom prípade sa jedná o rozhodnutia, ktoré každé samo osebe sa týka výroby elektrickej energie do 0,99 megawatu, prostredníctvom slnečnej energie, nie je možné ani iným výkladom vyvodiť, že by dotknutým orgánom mohol byť orgán, ktorý vydával osvedčenie na výstavbu takejto elektrárne.

K námietke žalobcu, že bola nesystematicky a nelogicky uprednostnená zásada koncentrácie stavebného (kolaudačného konania), čo viedlo k nepochopeniu a následne k blokovaniu reálnej a vecnej funkčnosti inštitútu kolaudácie stavieb, a že takýto postup môže stavebný úrad v kolaudačnom konaní uplatniť najmä vtedy ak so zreteľom na všetky okolnosti prípadu nemožno uvažovať o predchádzajúcej potrebe zabezpečenia ďalších odborných alebo iných stanovísk, je treba uviesť, že žalobca žiadnym spôsobom nezdôvodnil prečo bolo potrebné uvažovať o potrebe zabezpečenia ďalších odborných alebo iných stanovísk, a na základe čoho mal sám správny orgán dospieť k takémuto záveru, keď samé orgány, ktoré žalobca považoval za dotknuté, sa vyjadrili alebo mohli vyjadriť stavebnom konaní, pričom mohli takto postupovať aj v kolaudačnom konaní, avšak pre svoju pasivitu respektíve názor, že ďalšie vyjadrenia nie sú potrebné, tak neučinili. Žalobcom citované ustanovenie § 81 ods. 1 stavebného zákona nie je možné vykladať tak, že v prípade že sa oprávnené dotknuté orgány v stanovenej lehote nevyjadrili napriek tomu, že o takejto možnosti majú vedomosť, má stavebný úrad ich (bez ďalších vonkajších faktorov na základe ktorých by sám získal pochybnosť) k vyjadreniu nútiť, alebo napriek ich neaktivite, vyjadrenie od nich vyžadovať. Je potrebné poukázať na tú skutočnosť, že celé stavebné a kolaudačné konanie prebiehalo v podstate v zhode všetkých zúčastnených osôb a stavebný úrad nemal žiadne indicie na iný postup, nakoľko žiaden účastník stavebného a kolaudačného konania, nejavil žiadnu konfrontáciu záujmov, pričom všetky vznesené požiadavky dotknutých orgánov boli zapracované do stavebného

rozhodnutia.

Žalobca neuviedol, na základe akých skutočností zistil, že splnenie podmienok vymienených dotknutými orgánmi, neboli stavebným úradom v kolaudačnom rozhodnutí skúmané.

Takisto sa najvyšší súd stotožnil s konštatovaním prvostupňového súdu o tom, že žalobca neskoro uplatnil námietku, že stavebný úrad neprihliadol na zmenu konštrukcií stavby. Žalobca síce v odvolaní namietal, že túto námietku uplatnil už pri podaní žaloby na strane 7 a 8, avšak na označených stranách, ani v celej v žalobe sa žiadna takáto námietka nenachádza. Žalobca tu iba konštatuje, že povinnosťou stavebného úradu je skúmať, či stavba bola uskutočnená podľa dokumentácie overenej stavebným úradom.

S prihliadnutím na § 249 OSP najvyšší súd musí konštatovať, že takéto všeobecné tvrdenie uvedené v žalobe je nedostatočné na to, aby žalobca splnil povinnosť uvedenia dôvodov, z ktorých dospel k záveru, že postup správneho orgánu bol nezákonný. Žalobca pri takomto tvrdení musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje porušenie zákona, (t. j. v danom prípade uviesť, ako sa stavebník odchýlil pri uskutočnení stavby od dokumentácie overenej stavebným úradom). Súd nemôže z vlastnej iniciatívy za žalobcu nahradiť žalobné dôvody, ani sám nevyhľadáva ďalšie možné vady napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd takto potom nedospel ani k záveru, že by krajský súd vyhodnotil skutkový stav jednostranne a vo veci urobil len formalistický výklad zákonných ustanovení, a že by jeho postupom boli porušené právne predpisy.

Keďže podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby nerozhodol svojoľne a nezákonne a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenenie alebo zrušenie napadnutého rozsudku, považujúc jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiaden rozpor so zákonom, rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, žalovaným ani účastníkom konania náhrada trov konania neprináleží zo zákona.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.